

Arany tintával.

Az ég előtt.

A kis hegyeknél megpihent az este,
Mint egy szomorú vándorlólegény
S az ég üvegjén mind több kék szem leste,
Hogy alszik el az utcánk szegletén,

A hegyi házak apró ablakából
Ijedős lámpák fáztak reszketőn,
Kuviksirást vitt csöndesen a távol,
Vén macskák jártak fönny a háztetőn...

Anyuska mellett majszolgattam félve,
Ő meg csak irt egy szép, fehér levélbe
S egyszer oly árván fogta át fejem...

Az ablakhoz vitt. Csillogott az éjjel.
Szemének búja megtelt drága fényvel
S az égre nézett hosszan, végtelen...

Manci.

Hozzájuk mentem egy halk délutánon.
Már akkor ősz volt, hullt a sok levél...
Ozsonnáztunk a pompás ottománon,
Volt édes kávé, jó meleg kenyér.

Aztán játszottunk hosszan, jó sokáig.
A mama ő volt, én valék az úr
És megfelezte vélem szép babáit
És elringattuk őket szóltanul.

Aztán búcsúztunk halkán, elbusulva,
Ott lenn már fénylett, csillogott az utca
S én visszaneéztem ablakjukra még...

Csak állott csöndben, ott a lámpafényben,
Legszébb-babája ott volt kis kezében
S csillogni látta drága, kék szemét.

Nyári napnak alkonyulatánál...

A porló utcát vén akácok nézték,
Mint állhatatos ólomkatonák,
Zöld ujjaikkal sok kis háznak érték
Fehér rózsákként égő homlokát.

Kis ajtók mellett emberek pipáltak.
Sok fürge pajtás rugta szét a port.
A boldog, lassu, soknapos világnak
Bájos vasárnap délutánja volt.

Kis fecskék szóltak hozzánk sok ereszről
S az utca nyári derűjén keresztül
Szelid szavával vett körül anyám...

És vitt a hegynek, hol apám, az árva,
A visszatérő lépteinket várta
Aranykalászu lejtők horgasán.

Túl a falon.

... És lassan, lassan minden megsötétült.
Csak hánynkolódtam kisdud ágyamon,
Szegény fejem a hűvös falhoz szédült
És aztán megszűnt minden fájdalom.

S talán álmodtam. Óh, de olyan szép volt...
A falon túl egy asszony énekelt.
Láttam ruháját: kék volt, mint az égbolt
S körötte sok szép angyal térdepelt.

Esengve néztem ágyamból feléje,
Merengő fényű, kedves, kék szemére...
S ő abbahagyta csöndes énekét.

Szobánkba jött a nagy falon keresztül
S míg ajkán édes, lágy muzsika rezdült,
Fejemre fette gyöngéd, jó kezét.

Finta Sándor.

